

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni 8 „
Studentii plătesc pe jumătate
Străinătate : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

Abonamentele se plătesc tot-d'una înainte

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI

91,— Oheul Dâmboviței —91.
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește trei numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

S U M A R

Bogățiile economice, de Dim. N. Comșa, doctor în drept de la Paris, avocat.

Jurisprudența Română :

Înalta Curte de casație și justiție, secția I: Teodora Ionescu cu Floarea Basarab și Creditul Urban București.

Trib. Ilfov, secț. II: Protoereu D. Ionescu Mirea cu Demetra Ionescu Mirea și Elisabeta Stănescu.

Trib. jud. Fălciu : E. Enăchescu cu Vasile Ionescu, (electoral).
Bibliografii.

BOGĂȚIILE ECONOMICE¹⁾

Obiectul economiei politice '1 formeză bogățiile. Economia politică se ocupă de producția lor, de distribuția, circulația și consumațiunea lor.

Acum să vedem ce e bogăția.

Să căutăm a precisa sensul acestui cuvânt.

Toți cunoșcem sensul popular al cuvântului bogăție ; în acest sens bogăția ar fi, nu numai starea aceuia care ar avea un lucru ôre care, dar ea se aplică la o cantitate mare de lucruri. Cuvântul bogăție se mai întrebuițeză tot popular, însă în sens metaforic.

Se zice d. ex. că e o comoră de femei, adică mai mult de cât o bogăție, despre o femeie care are calități menagere, că sobrietatea omului e o bogăție.

Prin urmare în sensul popular al cuvântului, atât propriu cât și metaforic, tot ce dorește mult omul, ar fi bogăție, adică nu numai bunurile materiale,

¹⁾ Cele ce public aci au făcut obiectul lecțiunii de deschidere a unui curs asupra producțiunii bogățiilor, ce l'am făcut studenților anul al 3-lea de la Facultatea de drept din București în anul școlar 1898-1899, grație amabilității amîgului meu, profesorul titular, d-l N. Basilescu.

dar și calitățile morale, ca : sobrietatea, modestia, bunul caracter, etc.

Precum vedem, sensul popular al cuvântului bogăție se aplică la o stare cu totul relativă. Un om bogat față cu altul mai sărac, e și el la rândul lui sărac față cu altul mai bogat. Feciorul cărciumarului din sat, care la școala satului, față cu conșcolarii săi, se putea considera ca fecior de om bogat, când, grație sânguinței și capacității lor, el cu alți feciori de țărani, vin ca bursieri la liceu, ei cu toții feciori de țărani sunt săraci relativ cu copiii burghezilor de la oraș, cari sunt solvenți, sau externi și pôte chiar față cu alți bursieri orașeni.

După ce sfârșesc cu toții liceul, feciorii de țaran și o bună parte din feciorii de burghezi interni, externi, sau chiar solvenți, pe cari părinții nu-i mai pot întreține mai departe la studii și cari sunt obligați să predea lecții particulare, să se facă pedagogi, sau copişti, sunt săraci față cu colegii lor, pe cari îi întrețin părinții și la Facultate și acești din urmă, la rândul lor, sunt și ei săraci față cu cei cari au mijloace de a-și face, sau complecta studiile în streinătate.

Dacă la aceeași națiune comparăm o epocă cu alta, de ordinar și în general, epocile ulterioare sunt mai bogate ca cele anterioare. De asemenea țările puțin dezvoltate economiceste ca : Bulgaria, Serbia, Turcia, Grecia, Portugalia, Spania sunt țări sărace, pe când țările dezvoltate mai mult economiceste ca : Anglia, Franța, Germania, Statele-Unite sunt țări bogate.

Iar printre țările bogate sau sărace, unele dintre ele sunt, la rândul lor, mai bogate ca altele,

Bogăția fiind relativă, nu putem întrebuița acest cuvânt în sensul lui popular în economia politică, unde pentru ca să facem știință, trebuie mai întâi, să precisăm sensul cuvintelor.

Mai târziu, când veți studia diferitele fenomene economice relative la bogăție, veți putea avea în mintea D-vastră o idee mai precisă asupra sensului acestui cuvânt în economia politică. Omul cu cât e mai cult, cu atât are mai multe cunoștințe, precizează mai bine, căci deosebesce mai bine între ele sferile noțiunilor dând mai multe note caracteristice (calificative) fie-cărei noțiuni. Totuși de o cam dată, trebuie să dăm un sens mai precis acestui cuvânt, adică să-l definim, pentru ca să putem studia mai bine fenomenele economice relative la obiectele, pe cari le designază el.

De când datează economia politică cuvântul bogăție, în sensul economic, s'a aplicat la orî-ce lucruri, orî cât de mică ar fi valoarea lor. Acest cuvânt se aplică la moșii, la case mari, precum și la lucrul cel mai mic pe care'l întrebuițăm zilnic.

Sunt autori cari susțin că, economicește vorbind, cuvântul bogăție se aplică la tot ce satisface, nu numai nevoile noastre materiale, dar și pe cele morale, nemateriale; cu alte cuvinte, cuvântul bogăție s'ar aplica la toate bunurile în general, fie ele materiale, fie nemateriale. *Clark, Pantaleoni, Mazzola* susțin că, pentru ca un bun orecare să poată satisface trebuințele omului, avem nevoie de intermediarul simțurilor. De acest intermediar avem nevoie și când e vorba ca un obiect material, să ne satisfacă nevoile pentru a primi, d. ex. printr'ensul vibrațiunile sonore ale aerului în mișcare, sau vibrațiunile luminoase ale etherului. Tot de el avem nevoie ca un bun nematerial să ne satisfacă nevoile, ca să ajungă, d. ex., până la noi lecția profesorului, cuvântul lui. Acești autori însă, prin explicația lor, nu numai că consideră ca bogății, atât bunurile materiale, cât și cele nemateriale, dar merg mai departe, nu fac nici o deosebire între aceste bunuri. Explicația lor se reduce la o simplă subtilitate, căci fără a căuta să definim materia, sau să facem discuțiuni metafisice asupra materiei și spiritului, ne dăm seama foarte bine, că sunt bunuri corporale și incorporale și trebuie să ținem socotela de această observație.

Școala franceză și în deosebire, *J. B. Say, Du-noyer* și *Bastiat* au susținut teoria bogățiilor nemateriale.

În acest sens orî-ce act al unui om, care ar fi de natură să mulțumească, să satisfacă dorința unui alt om, sau credința lui că acest act 'i slujește la ceva, ¹⁾ ar fi o bogăție.

Ce deosebire ar fi, din punctul de vedere al satisfacerii nevoilor intelectuale, între lecția profesorului și o carte care se vinde la librar? Ce deosebire e din punctul de vedere al îndreptării sănătății, între consultarea medicului și medicamentul care se vinde la farmacist?

Serviciile profesorului și ale medicului nu contribuiesc mai puțin la buna noastră stare corporală și sufletească de cât cartea sau medicamentul de care ne servim: d-l Ch. Gide în cartea sa: *Principes d'Economie Politique*, 1894, pag. 51 note 1, mărturisește că, considerațiunea că numai cu privire la obiectele materiale se pot aplica legile producțiunii, circulațiunii, consumațiunii și mai cu seamă ale repartițiunii bogățiilor, astfel cum sunt expuse, în tratatele clasice de Economie politică, l'a făcut să nu considere altă dată ca bogății în sensul economic al cuvântului, de cât numai bunurile materiale. Azi însă, când socotește că domeniul Economiei politice clasice este prea restrâns și că el trebuie mărit, azi când ia bine séma, că noțiunea de bogăție și de valoare este exclusiv subiectivă, psihologică, a schimbat de părere și consideră ca bogății economice și bunurile nemateriale.

Greșeala D-lui Gide stă mai întâi într'aceea, că consideră, că obiectul Economiei politice trebuie lărgit, așa fel ca să intre în el și bunurile nemateriale.

De sigur că Economia politică fiind o știință socială, făcând parte din știința societăților, din Sociologie în sensul larg al cuvântului, pentru a explica fenomenele economice, trebuie să ținem socoteala de explicațiunea fenomenelor societății, pe care ne-o dă cele-l'alte științe sociale. Trebuie să luăm în considerare explicațiile fenomenelor

¹⁾ Un bun oare-care e o bogăție, are o valoare pentru noi, nu numai când ne-ar satisface efectiv nevoile noastre, dar orî când l'am dori, am avea credința că el ne satisface vre-o nevoie, sau ne procură vre-o plăcere.

Vezi în acest sens: «Revue d'Economie Politique» anul 1888, pagina 532, articolul d-lui Gabriel Tarde: «Les deux sens de la valeur».

juridice, morale și cele date de Sociologie în sensul strins al cuvântului, adică de psihologia și filosofia societăților. Inșă, dacă o știință socială oare-care nu se poate face fără ajutorul celorlalte științe sociale, nu e un cuvânt pentru a lărgi domeniul uneia din ele în așa fel, în cât să trecem în domeniul alteia. Bunurile nemateriale, de cari trebuie să ținem socoteală în domeniul economic, fac parte mai mult din domeniul psihologiei și moralei sociale, ele nu sunt obiectul strict al Economiei politice.

Din momentul ce aceia cari au făcut Economie politică înaintea noastră, au tratat cestiuni, cari se aplică în deosebi la bunurile materiale, noi ne putând lua ca obiect al Economiei politice, de cât cestiunile tratate deja ca studii de economie politică, vom putea schimba modul de a trata aceste cestiuni, va trebui chiar să ținem socoteală în tratarea lor și de cestiuni sociale de alt ordin, cari se găsesc în domeniul altor științe sociale; nu putem însă schimba chiar domeniul Economiei politice, confundându-l cu domeniul celorlalte științe sociale. Știut este, că legăturile între diferitele științe sunt așa de mari, în cât s'ar putea zice într'un sens, că nu există de cât o singură știință, însă pentru priceperea minții noastre s'a făcut clasificări, nu tocmai artificiale, de oare-ce o știință nu s'a separat de altele și nu a devenit de sine stătătoare, de cât după ce în urma înaintării studiilor s'a observat, că această știință nouă cuprinde un caracter deosebit de al științei, din care a eșit și de care s'a depărtat. Așa a eșit și s'a despartit, ca știință aparte Economia politică din cunoscințele istorice, politice și filosofice.

2) E o greșală de a zice că noțiunea de bogăție și valoare, în sensul economic al cuvântului, este subiectivă și psihologică.

Ideile, chiar vagi, de domeniul Economiei politice n'au apărut de cât într'o societate deja formată, într'o societate relativ civilizată.

Economia politică, ca economie statică, nici nu consideră fenomenele economice de cât într'o societate civilizată. Dacă pentru a explica un fenomen complex de Economie politică, suntem obligați de a'l despărți, grație puterii noastre de abstracțiune, în fenomene mai simple și dacă luăm evoluția unui fenomen economic, pentru a arăta cum din

amplificarea, din ce în ce mai mult, a unui fenomen simplu, din combinarea lui cu alte fenomene, a eșit fenomenul complex economic, această economie dinamică, care ne explică economia statică, face parte mai mult din domeniul filosofiei societăților, adică al sociologiei proprii zise; ea contribuie a explica cauzele fenomenelor sociale de azi. În tot cazul această economie dinamică ar putea fi considerată ca o filosofie economică, care nu e de sât un capitol al filosofiei societăților—al Sociologiei; ea nu e economie politică proprii zisă.

Plecând de la aceste considerații observăm, că dacă noțiunea de bogăție și de valoare a fost la început numai subiectivă, imediat ce a apărut schimbul și cu el legea ofertei și a cererii, valoarea a început să se obiectivizeze. Iar azi când valoarea tuturilor bogățiilor se cotează la bursă și când această valoare nu depinde numai de necesitățile, poftete, capriciile și prejudecățele noastre pe de o parte, iar de raritatea lor, pe de alta, când atât partea subiectivă, psihologică a valorii, cât și cea obiectivă ca raritatea, depind de o mulțime de elemente sociale ca: progres industrial, intelectual și moral proprii zis; de diferite speculații, mai mult sau mai puțin oneste, de vești adevărate sau false, de panici, de învoeli permise sau nepermise între producătorii sau consumatorii, de reclame permise sau nepermise; ei bine, această infinitate de elemente subiective, obiective, sociale, face ca valoarea în societățile de azi să fie un fenomen social, funcție de o infinitate de fenomene de altă ordine și să nu putem avea pentru ea, de cât un sigur caracter singur și acela obiectiv: cota la bursă sau efectele indirecte ale acestei cote.

Prin urmare vom rezerva cuvântul de bogăție numai bunurilor materiale, adică bunurilor proprii zise—*res*.

Iar ori-ce fapt al omului susceptibil de a procura altora satisfacerea nevoilor lor, 'l vom numi *serviciu*.

Până acum am văzut, că cuvântul de bogăție se aplică bunurilor materiale. Pentru ca însă aceste bunuri materiale să poată fi bogății, trebuie să mai îndeplinească calitatea de a satisface nevoile oamenilor.

Pentru ca un lucru să fie bogăție, nu e destul ca el să aibă utilitate în el însuși, mai trebuie ca el să fie utilizabil, adică apt de a satisface nevoile noastre.

Multe materii prime, utilități, s'or fi găsim în pământ, multe forțe motrice, utilități, se găsesc în natură; ele nu devin însă bogății, de cât atunci când sunt extrase de la locul lor, transformate, combinate, deplasate, așa fel în cât să fie susceptibile de a satisface nevoile noastre.

Prin urmare cuvântul de bogăție se aplică bunurilor materiale, cari satisfac nevoile noastre. Sunt însă bunuri materiale, cari de și satisfac nevoile noastre, se găsesc în natură într'un mod gratuit și spontan, precum ar fi aerul, care satisface nevoia noastră de respirație. Aceste bunuri de și satisfac nevoile noastre, totuși nu se consideră ca bogății economice. Pentru ca bunurile materiale, cari satisfac nevoile noastre, să fie considerate ca bogății, trebuie ca ele să se găsească în mod natural în cantitate limitată, relativ la aceste nevoi. Trebuie ca ele să fie relativ rare. Prin urmare bogăția economică nu are numai calitatea de a satisface nevoile noastre, de a corespunde unei dorințe a noastre, dar și aceea de a fi rare.

Bogăția economică are valoare. Totuși sunt autori ca D-l Ch. Gide, cari susțin, că noțiunea de valoare nu e necesară pentru cea de bogăție economică, că, din punctul de vedere social, un pământ fertil, un climat dulce, o coastă unde se găsesc mulți pești, o frumoasă rețea de fluviu navigabile, sunt bogății fără ca ele să aibă vre-o valoare óre-care de schimb. Acestea însă sunt factori cari ajută, într'un mod foarte eficace, producerea bogățiilor; dar nu sunt bogății ele însăși: pământul fertil ajută la producerea cerealelor, cari sunt bogățiile satisfăcătoare ale nevoilor noastre de nutriție, dar nu însuși pământul e o bogăție, care satisface nevoia noastră de nutriție; un climat dulce satisface chiar o nevoie a noastră, cea de respirație, însă o satisface în mod gratuit și deci nu e o bogăție economică; o costă cu pești poate fi admirabilă sursă de bogăție pentru locuitorii acelei coste, nu e însă chiar o bogăție. E adevărat că sunt utilități în marea care scaldă coasta: peșcii, dar până când aceste utilități nu devin utilizabile, până când peșcii nu

sunt scoși din mare și puși în consumație, n'avem bogății economice.

Ceea ce e adevărat, e ideea D-lui Paul Leroy Beaulieu și anume: nu e nevoie pentru ca bunurile să fie bogății economice, ca ele să fie numai de cât transferabile, adică susceptibile de operațiile de schimb, vânzare-cumpărare. O bogăție economică poate fi susceptibilă numai de închiriere. Bunurile materiale nealienabile, cari s'ar găsi în cantitate limitată în natură și cari ar satisface nevoile ómenilor prin închiriere, pot fi bunuri economice. Totuși nu suntem de acord cu acest distins economist când spune: d. ex., că vocea unui artist care se poate închiria, chiar pe sume foarte mari, este o bogăție, pentru că talentul nu este un bun material. Pe această cale am putea merge prea departe.

Cum talentul unui cântăreț nu ține numai de calitățile vocei, cu care l'a dotat natura, dar mai cu seamă și de niște admirabile calități cerebrale pentru perceperea sunetelor din natură și combinarea lor, sau pentru executarea combinațiilor de sunete făcute de alții, cum talentul pictorului sau al sculptorilor nu ține numai de îndemânarea lor, dar și de calitățile lor sufletești pentru combinarea elementelor vizuale, tot așa și inteligența depinde de o putere de a combina elementele tot din natură, grație percepțiunii și produsele ei se închiriază cum e de ex.: lecțiile profesorului, așa că am ajunge să susținem că și inteligența este o bogăție economică.

Nu.—Inteligența ca și talentul ajută foarte mult producțiunea, sunt și ele bunuri, fiind că acest cuvânt se aplică și calităților morale, însă fiind calități morale, ele nu sunt de cât bunuri nemateriale iar nu materiale, deci nu pot fi bogății economice.

În rezumat: E bogăție tot ce corespunzând unei nevoi ómenesci se găsește în mod natural, în cantitate limitată, relativ la această nevoie și e susceptibil de o operație economică, de vânzare, cumpărare, închiriere. (Definiția D-lui Paul Leroy Beaulieu).

O altă definiție a bogăției. Hobbes zicea, că bogăția e o putere. Emile de Laveleye, între alții, arată, că cuvântul francez, care corespunde românescului bogăție—*Richesse*—vine de la cuvântul

gothic—*Reiki*—*Rike*—în germana veche — *Reich* în germana modernă.

Acest cuvânt ar veni de la rădăcina sanscrită Râj—a fi puternic—de unde și numele satrapilor Indiei—Rajâh—, în latinește Reg-s-Rex—, și în nemțește Reich-Imperiu.

Bogăția în adevăr e o putere, puterea de a face prin semenii tăi ceea ce vrei, fie luându-i direct ca slugi, fie cumpărând produsele muncii lor.

În evul mediu cel bogat plătea omeni gata a se supune ordinelor sale; ast-fel Warwick, supranumit făcătorul de regi, se zice că întreținea tot-dea-una mai mult de 3000 omeni gata a-i executat poruncele.

Azi bogatului i se supune mult mai mulți oameni, dar într'un mod indirect, plătindu-le obiectele, pe cari le consumă el.

Teoria bogăției—putere—pe care ne o dă această definiție, de și exagerată, precum vom vedea imediat, coprinde o mare parte de adevăr. Dintre cele două stimulente ale omului, pentru a avea bogății, dorința bunului trai și dorința de inegalitate, de a fi superior celor-l'alți, de a avea putere asupra lor, această din urmă dorință, acest din urmă stimulent a fost o cauză pentru progres mult mai mare de cât cel dintâiu stimulent, pentru faptul că, pe când dorința de bun trai, de o stare bună este relativ sașiabilă, dorința de superioritate, de a avea putere asupra celor-l'alți oameni, este nesășiabilă.

Mallock în cartea sa — Egalitatea socială — susține, ca ori-ce progres care slujește la satisfacerea altor nevoi, de cât nevoile alimentare, că tot ce trece peste aceste nevoi, are drept cauză inegalitatea socială. Dacă găsim teoria lui Mallock exagerată, de ore-ce nu ne putem explica cum progrese ca: fotografia, telegrafia, drumurile de fier, cari satisfac nevoi diferite de cele alimentare ar avea drept cauză inegalitatea socială; totuși nu putem nega că insășiabila dorință de superioritate, deși mai immorală de cât cea de bună stare, a fost cauza principală a progresului social. Chiar în viitor, ori-ce formă ar lua civilizația, tot va exista dorința de superioritate cel puțin cu privire la calitățile intelectuale și morale.

Dacă e adevărat întru cât-va că dorința de bogăție e dorința de superioritate și că bogăția e

putere, totuși nu trebuie să considerăm această propoziție într'un mod absolut. La popoarele cari au censul electoral, se vede într'un mod direct, puterea politică a bogăției. Relativ la datoriele publice se vede dependența Statelor de bancheri și capitaliști, deci—puterea bogăției. În America actualmente se dă oamenilor prea bogăți numele de regi. Se zice: *regele petroleului*, *regele drumurilor de fer*. Cu toate acestea, într'un mod absolut, nică-eri nu există guvernul Plutocrației. Atât în regimel demoraticice, cât și în cele aristocratice, în general, nu cei mai bogăți au puterea, nu ei sunt președinți de republică, miniștri. Chiar printre monarhi, nu toți sunt cei mai bogăți din țara lor.

Dumitru N. Comșa

Doctor în drept de la Paris
Advocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 26 Aprilie 1899

Președenția d-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Teodora Ionescu cu Floarea Basarab și Credit Urban București

Femeă măritată. — Imobil dotal. — Inalienabilitate. — Ce atrage anularea vânzării unui imobil dotal. — Dacă femeia care prin manopere dolosive și-a ascuns calitatea de femeă măritată poate cere și obține anularea vânzării unui imobil făcută unui cumpărător de bună credință.

De și este indiscutabil, în drept, că ceea ce atrage anularea vânzării unui imobil dotal este caracterul de inalienabilitate al imobilului dotal în timpul căsătoriei, iar nu incapacitatea femeii măritate, nu este însă mai puțin adevărat că atunci când se constată în fapt că o femeă măritată a întrebuințat manopere frauduloase spre a-și ascunde calitatea de femeă măritată și a reușit să treacă ca femeă nemăritată și capabilă de a vinde, față de un cumpărător de bună credință, apoi numai poate fi primită în mod equitabil să ceară și să obție anularea unei vânzări făcute în asemenea condițiuni, căci nimeni nu poate să-și creeze un drept fondat pe propria sa turpitudine.

Decisiunea No. 171. — Respingerea recursului făcut de Teodora Ionescu contra decisiunii Curții de apel București sect. II cu No. 160/97.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier D. Hănțescu ;

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA II

Audiența de la 29 Martie 1899

Președinția D-lui D. A. MAVRODIN, Președinte

Sentința civilă No. 422

Protoereu D. Ionescu Mirea cu Demetra Ionescu Mirea și Elisabeta Stănescu.

Sequestru judiciar. — Când se poate acorda. — Dacă orânduirea lui este obligatorie sau facultativă pentru judecătorii. (Art. 1632 cod. civ.).

Orânduirea sechestrului judiciar este lăsată la aprecierea judecătorului, și sechestrul judiciar fiind o măsură extremă care are ca rezultat de a lipsi pe actualul proprietar, pentru un timp nedeterminat de exercițiul drepturilor sale, urmează că judecătorul nu trebuie să-l admită de cât în cazuri grave și atunci când nu numai n'ar fi contestație asupra dreptului de proprietate, dar când și exercițiul acestui drept ar fi întru atât de periculos pentru cei ce cer sechestrul în cât dauna ce li s'ar putea produce, ar fi ireparabilă.

S'au ascultat: d-nii avocați Alexandru Giuvara, C. Arion și Gr. Urlățeanu din partea Protoereului D. Ionescu Mirea, și d-nii avocați B. Brătianu și I. A. Brătescu din partea intimaților Demetra Ionescu Mirea și Elisabeta Stănescu, și pe d-l avocat I. Filitis din partea Consiliului județian Ilfov.

Tribunalul,

Având în vedere cererea făcută de G. D. Mirea în calitate de procurator al protoereului Economu D. Ionescu Mirea precum și intervențiunea făcută de Elisabeta Stănescu, ambele aceste cereri formulate contra d-nei Demetra I. Ionescu Mirea și a Consiliului județian Ilfov și având ca obiect orânduirea unui sequestru judiciar asupra averii de succesiune rămasă după urma defunctului Ion Ionescu Mirea, anume moșia Roșu, situată în județul Ilfov;

Văzând că ambii petiționari își formulează cererile în calitate de moștenitori legal ai defunctului (colateral) și invoacă, în susținerea pretențiunilor ce au, art. 1632 c. civ., faptul că au intentat o acțiune în contra părților prin care au cerut anularea testamentului făcut de Ion Ionescu Mirea, și în baza căruia titlu D-na Demetra I. Ionescu Mirea deține și administrează averea, precum mai invoacă și faptul că numita d-nă administrează rău această avere, că a tăiat pădurea de pe moșie și așa fiind, în cazul eventual când s'ar obține anularea testamentului, moștenitorii legal ai n'ar mai avea de unde să încaseze veniturile ce li s'ar cuveni, precum și pagubele ce ar îndura prin o administrațiune dăunătoare pentru dânsa;

Văzând actele și concluziunile părților;

Considerând că în drept, din coprinsul art. 1632 care zice: «judecătorul poate ordona sechestrul», reese că orânduirea sechestrului judiciar este lăsată la aprecierea judecătorului, legea fiind facultativă;

Că însă, sechestrul judiciar fiind o măsură extremă, care are ca rezultat de a lipsi pe actualul proprietar

Pe d-nii avocați C. C. Arion din partea recurentei Floarea Al. Basarab în desvoltarea motivelor de casare; Pe d-l avocat I. Brătescu și Vilacros în combateri; *Asupra primului motiv de casare:*

«Rea aplicare a art. 1162 c. c. și violarea principiului că imobilul dotal este inalienabil.

«Curtea întinde și aplică imobilului dotal dispozițiunile art. 1162 pe care legiuitorul le edictează numai în privința minorului. Nu poate exista nici o analogie între principiul capacității minorului și acel al inalienabilității fondului dotal».

Considerând că dacă este indiscutabil, în drept, că aceia ce atrage anularea vânzării unui imobil dotal, este caracterul de inalienabilitate al imobilului dotal în timpul căsătoriei, iar nu incapacitatea femeii măritate, nu este însă mai puțin adevărat că atunci când se constată în fapt, că o femeie măritată a întrebuițat manopere frauduloase spre a-și ascunde calitatea de femeie măritată și a reușit să treacă ca femeie nemăritată și capabilă de a vinde, față cu un cumpărător de bună credință, apoi nu mai poate fi primită în mod echitabil să ceară și să obție anularea unei vânzări făcută în asemenea condițiuni, căci nimeni nu poate să-și creeze un drept fondat pe propria sa turpitudine;

Că, ast-fel fiind, și întru cât în specie, aplicațiunea acestui principiu este argumentul de căpetenie, pe baza căruia s'a respins pretențiunea recurentei, iar nu asemănarea incapacității unei femei măritate cu a unui minor, apoi faptul că Curtea de fond, a argumentat și în sensul asemănării ce ar putea să fie între incapacitatea femeii măritate și a unui minor, nu poate să atragă anularea deciziunii atacată cu recurs;

Că dar, acest motiv fiind neîntemeiat, urmează a se respinge;

Asupra motivului al II-lea:

«Omisiune esențială și violarea art. 162 și următorii din c. pr. c. Am afirmat înaintea tribunalului că nu eu Teodora Ionescu am vândut imobilul dotal, ci fostul meu soț, printr'o persoană interpusă, care a semnat actul prin punere de deget, am oferit să dovedesc aceasta prin inscripția în fals. Curtea era datoare să aplice dispozițiunile art. 162 și urm. pr. c. Ea însă omite de a se pronunța asupra acestei propunerii a mele. Omisiunea în aceste condițiuni este esențială, căci dacă Curtea proceda la o cercetare a propunerii mele, putea să-și formeze altă convingiune și să dea altă decisiune de cât aceea pe care a dat-o».

Considerând că acest motiv este inexact, căci din deciziunea atacată, nu se constată că recurenta ar fi cerut în mod formal în înscrierea fals, ci numai a spus, în mod hipatetic că ar putea să se înscrie în fals, ceea ce nu este și nu poate să echivaleze cu o înscriere formală în fals, cum cere legea;

Că, ast-fel fiind și acest motiv este neîntemeiat și urmează a se respinge ca atare;

Pentru aceste motive, respinge, etc.

pentru un timp nedeterminat de exercițiul și bucurarea drepturilor sale, urmează că judecătorul nu trebuie să-l admită de cât în cazuri grave și atunci când nu numai n'ar fi contestație asupra dreptului de proprietate dar când și exercițiul acestui drept ar fi întru atâta de periculos pentru reclamanți, în cât dauna ce li s'ar putea aduce, ar fi ireparabilă;

Considerând în speșă, obiectul acțiunii principale în temeiul căreia se cere sequestrul este de a se anula testamentul, de oare-ce nu este rezultatul voinței libere a testatorului, ci a violenței exercitată asupra sa și a manoperilor frauduloase întrebuintate de soția sa, pârâta Demetra Ionescu Mirea;

Considerând că așa fiind, tribunalul nu poate fi încă în măsură nici măcar se întrevadă întru cât această acțiune poate sau nu să fie serioasă, căci toate faptele invocate nu pot constitui, până ce nu vor fi dovedite, de cât niște alegațiuni și ca atare nu trebuiesc ținute în seamă;

Că, din contră, titlu, adică testamentul în temeiul căruia pârâta a fost instituită ca usufructuară asupra moșiei Roșu pentru tot timpul cât va trăi, acest act este autentic și investit cu toate toate formele legale și așa fiind, dacă s'ar admite sequestrul, ar fi a înlătura un titlu, în temeiul unor pure alegațiuni, ceea ce este nedrept;

Considerând că drepturile pe care reclamanții în mod eventual le ar putea câștiga, nu pot fi periclitare după cum susțin, căci pârâta este numai usufructuară pe cât timp va trăi, a moșiei Roșu, iar nuda proprietate este lăsată comitetului permanent de Ilfov, și așa dar pe cât va trăi usufructuara, această moșie nu va putea fi înstreinată, iar după moartea sa, intrând în patrimoniul statului, drepturile reclamanților sunt pe deplin garantate;

Că, nici din punctul de vedere a veniturilor acestei moșii pe care le încasează pârâta și la care în mod eventual ar putea avea drept reclamanții, iarăși nu pot denșii pretinde că ar exista pericol, căci chiar dacă am presupune că ar izbuti să anuleze testamentul, totuși pârâta va avea și ea un drept de $\frac{1}{4}$ în averea soțului ca veduvă săracă și prin urmare dreptul eventual al reclamanților este asigurat, iar obiecțiunea ce se face că ea nu poate fi considerată că veduva săracă, de oare-ce nu stabilește aceasta, trebuie să fie înlăturată, căci după cum reese din coprintul testamentului, averea de succesiune este destul de însemnată, iar probă că relativ cu această stare, femeia nu poate fi considerată ca veduvă săracă, căci are averea sa proprie, această dovadă ar fi trebuit să o facă reclamanții, și n'a făcut-o;

Considerând că singurele așa preținse dovezi ce se produc, pentru a stabili faptul că pârâta administrează în așa fel în cât drepturile reclamanților ar putea fi periclitare, sunt două certificate eliberate de Primăria unde se află situată moșia, precum și o scrisoare emnată de la fostul administrator al moșii adresată d-lui I. D. Mirea;

Că fără a mai discuta coprintul acestor preținse probe ele trebuie să fie înlăturate, pentru că legea prin art. 1170 c. c. și urm., arată care sunt probele ce pot fi a-

administrate în justiție pentru stabilirea unui fapt și negreșit nici scrisorile emnate de la o persoană, ce nu figurează în proces și nici certificatele date de un funcționar administrativ prin care el atestă niște fapte a căror constatare nu intră în atribuțiunile sale legale, negreșit că nu pot fi considerate ca probe legale și ca atare nu pot fi ținute în seamă;

Că, în fine, din contra, privitor la administrațiunea averei, pârâta atât prin contractul de arendare, cât și prin compturile și polițele ce presintă, stabilește că administrează bine averea, că a plătit din venituri chiar și datoriile de ale defunctului, că în fine ratele la Credit sunt achitate în mod regulat și prin urmare așa fiind, pericol nu există pentru reclamanți și deci urmează ca cererile să fie respinse ca ne fondate.

Pentru aceste motive, redactate de judecător V. Miclescu:

In numele legii, respinge.

(ss) A. Mavrodin, V. Miclescu I. I. Ferichide.

Grefier, Sfetescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FĂLCIU

Audiența de la 5 Martie 1899

Președenția d-lui IOAN M. GAVRILESCU, Judecător

Sentința electorală No. 126

Dispensă de cens.—Maestru de desen.

Maestri de desen sunt profesori în sensul art. 9 litera e) din legea electorală și deci pot fi înscriși cu dispensă de cens între alegătorii colegiului II de Senat.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul d-lui E. Enăchescu prin care tinde la ștergerea din listele electorale de la colegiul al II-lea de Senat a d-lui Vasile Ionescu, pentru motiv că d-sa nu este profesor, ci maestru de desen și caligrafie și ca atare n'ar fi scutit de cens;

Având în vedere că după art. 9 lit. e, din legea electorală, profesorii școalelor secundare sunt scutiți de cens pentru a face parte între alegătorii colegiului al II-lea de Senat;

Având în vedere că d-l V. Ionescu prin decretul ce a prezentat, dovedește că a fost numit ca profesor de desen și caligrafie la gimnasiul din localitate și chiar din certificatul prezentat de apelant rezultă că e confirmat definitiv tot ca profesor, apoi chiar prin art. 1 lit. g. din legea relativă la fixarea și gradarea remunerațiilor membrilor corpului didactic se numesc tot ca profesori;

Că așa fiind întru cât legea electorală nu face deosebire, ci arată într'un mod generic pe profesori, într'atât reese că legiuitorul s'a referit la toți aceia ce la punerea în aplicare a numitei legi avea numirea de profesori; că dacă în urmă prin legea din 1898 se dă altă numire profesorilor de desen și caligrafie, de aci nu se poate conchide la escluderea acelor profesori de asemenea categorie din listele electorale până ce nu se va reforma legea electorală în sensul legii din 1898,

prin urmare d-l Ionescu bine a fost menținut în listele electorale ale colegiului al II-lea de Senat și deci e nefondat apelul d-lui Enăchescu ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător I. M. Gavrilescu ;

Respinge apelul făcut de E. Enăchescu.

(ss) I. M. Gavrilescu, C. Moisiu, Al. G. Rășcanu.

BAROUL DE ILFOV

Un fapt care ar trebui să revolte pe ori-ce avocat, dacă, prin estravanța sa, n'ar fi ridicol, s'a petrecut zilele trecute în Palatul Justiției. Consiliul de disciplină al Baroului de Ilfov, descomplectându-se prin intrarea d-lui Tache Ionescu și C. G. Disescu în minister, prin numirea d-lui N. Ath. Popovici ca secretar al Ministerului de finanțe și prin demisiunile d-lor Horia Rosetti și Stavri Predescu, d-l Decan al Baroului a găsit de cuviință să roage câți-va prieteni să semneze un proces-verbal prin care să-l autorize pe d-sa a îndeplini atribuțiunile Consiliului de disciplină.

Rog pe d-l Danielopol să dea la lumină acest document. Este un act pe care viitorii istorici ai epocii actuale trebuie să-l cunoască. Se va vedea din el spiritul juridic al aceluia care are îndoita onoare d'a fi Decan al Baroului Capitalei României și Decan al Facultății juridice din Capitala aceluiași fericit Regat.

Până acum cel puțin, d-l Danielopol se substituise numai de fapt Consiliului de disciplină, pe care nu-l convocase de un an și mai bine, acum voește a legitima această stare de lucruri și a'și acoperi responsabilitatea prin aprobarea ce 'i-o dă câți-va intimi ai d-sale.

Nu am avea nimic de zis în această privință dacă nu s'ar călca legea și regulamentul Corpului de avocați, care hotărăsc că Consiliul de disciplină se compune, în București din 7 membrii și că în cas de vacanță se va convoca avocații pentru a alege alți membrii.

Și e cu atât mai regretabilă această călcare a legii cu cât ea vine din partea avocaților, oamenii de legi și care zilnic cer de la alții aplicarea și respectarea ei.

Dar mai este un lucru care trebuie să înceteze. E sistemul ca atunci când trebuie să se ia o rezoluție care interesează Baroul, nu se convoacă toți avocații pentru a avisa la măsurile de luat, ci cestiunile se resolvă de unii din obișnuința sălei de fumat a avocaților din etajul de jos al Palatului Justiției.

Sperăm că d-l Procuror general, va face să înceteze această stare de lucruri, convocând pe avocați pentru a alege alți membrii în locurile vacante. Privigherea onoarei și apărarea intereselor Corpului de avocați (art. 11 din legea avocaților) nu pot rămâne numai în mâinele d-lui Danielopol. Ar fi trebuit ca d-l Danielopol singur să ceară d-lui Procuror general să convoace

pe avocați. Dacă n'a făcut-o, d-l Procuror general va proceda singur.

Acum o ultimă cestiune : Ce a făcut pe d-nii Horia Rosetti și Stavri Predescu să-și dea demisiunile ? Foști membrii ai Consiliului de disciplină dătoresc aceste explicațiuni colegilor lor care le-au acordat încrederea și sunt sigur că d-nii Rosetti și Predescu vor căuta și găsi ocasiunea pentru a le satisface curiozitatea.

N. M. Sotir
Advocat

BIBLIOGRAFII

A părut de sub tipar :

Volumul V TRATAT TEORETIC SI PRACTIC
de

PROCEDURA CIVILĂ
DE

DIMITRIE CHEBAPCI
doctor în drept, Avocat

cuprinzând : Art. 138—288 :

Desdănnări și cheltueli ; Hotărârile date în lipsă și opozițiuni ; Procedurile preparatorie și probatorie în general. Verificarea scriptelor, cercetarea prin martori, experți, cercetări în fața locului, interogator, jurământ, cererea reconvențională, intervențiune, suspensiune, perempțiune și începerea judecăților. Regulare de competență ; Trimiterea la un alt tribunal ; Recusațiune.

Prețul tot 12 lei

Și se află de vânzare la librăria Leon Alcalay, calea Victoriei, la librăria Stork, pasagiul Român și la autor, str. Plantelor No. 39.

S'a pus în lucrare și volumul al 6 lea

A eșit de sub presă :

COD ADNOTAT DE EXPROPIATIUNE

pentru

CAUSĂ DE UTILITATE PUBLICA

cuprinzând : *Jurisprudența Inaltei Curți de casație asupra fie-cărui articol, de la promulgarea legii până în prezent*

de

GEORGE ST. BĂDULESCU

Grefter la Inalta Curte de casație și justiție

Această lucrare este utilă mai ales d-lor avocați și magistrați, căci aduce la cunoștință interpretarea adevărată dată de către cea mai înaltă autoritate judecătorească, legei de expropriațiune pentru cauză de utilitate publică.

De vânzare la autor. **Prețul 3 lei.**